

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobce **M. R.**, bytem B., P., přechodně U. G., D., P., zast. JUDr. Tomášem Čejnou, advokátem se sídlem Dr. Skaláka 10, Přerov, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, Na Poříčním právu 1/376, o **přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 30. 11. 2011, č. j. KUOK 131959/2011, ve věci příspěvku na živobytí,**

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci JUDr. Tomáši Čejnovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů ve výši 4.098 Kč, která mu bude vyplacena k jeho rukám do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ostravě.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného, označeného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo žalobci zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále i „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 10. 2011, č. j. 8169/2011/PRR, kterým byla žalobci odňata dávka příspěvek na živobytí.

[2] V žalobě namítal žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí, ke které došlo zneužitím a překročením správního uvážení a porušením § 2 až § 8, § 10 až § 16, § 19 až § 26, § 29 až § 31, § 33 až § 37, § 40, § 62, § 63, § 134, § 137, § 142 odst. 1 a 2 správního řádu, § 7 až § 24 občanského zákoníku, § 41 až § 53 občanského zákoníku, § 488 až § 534 občanského zákoníku, § 167 až § 180 občanského zákoníku. Žalobce namítl nedodržení správních postupů a lhůt, rozpor s o. s. ř., Listinou základních práv a svobod a Evropskou úmluvou.

[3] V doplnění žaloby žalobce uvedl, že mu byl odejmut příspěvek na živobytí z důvodu obdržení dědictví po matce, kdy toto použil částečně na úhradu dluhu po matce, částečně na úhradu svých dluhů, a to tak, že po uhrazení těchto dluhů mu žádné další peníze nezbyly a žalobce se opět ocitl ve stavu, v jakém se nacházel coby příjemce příspěvku životního minima, tedy osoba v hmotné nouzi. Co se týče těchto dluhů, nejednalo se v žádném případě o žalobcovy dluhy jako takové, ale o dluhy, které dobrovolně převzal po své matce, nebo o dluhy, které vznikly v souvislosti s péčí o žalobcovu matku. Žalobce byl opatrovníkem své matky, a to nejprve podle druhého a posléze podle čtvrtého odstavce. Konkrétně, co se týče smlouvy o půjčce s panem Pokludou, tak tuto uzavřela primárně žalobcova matka a ten jí pak převzal z důvodu jejího zdravotního stavu, dále jí byl nucen uhradit potřebné opravy v domě, v němž matka žila, kdy tyto opravy byly důsledkem pochybení stavebního úřadu, které vyústily ve spor u Okresního soudu v Přerově (sp. zn. 10 C 18/2008), který sice skončil smírem, nicméně až po třech letech. Žalobce v mezidobí tento dům byl nucen uvést do obyvatelného stavu, na což si musel půjčit peníze a poté je vrátit. Další peníze musel žalobce vynaložit na zdravotnické pomůcky pro matku, aby jí zajistil důstojné stáří, které stát nehradí (například polohovací lůžko a podobně). Žalobce dále z matčina dědictví vynaložil peníze na úhradu nákladů řízení po prohraném sporu, který rovněž vedla jeho matka, spis je v současné době na základě žalobcova dovolání na Nejvyšším soudě. Žalobce uvedl, že od 1. 9. 2012 mu za stejných podmínek, za jakých mu byly odejmuty, byly přiznány, jak příspěvek na bydlení, tak příspěvek na živobytí. Žalobce má za to, že mu nemůže být dáváno k tíži to, že splnil svou zákonnou povinnost a tedy uhradil, byť částečně závazek, ke kterému se smluvně zavázal. Fakt, že jednal v souladu s jedním zákonem, nemůže způsobit ztrátu práv podle jiného zákona. V případě, kdyby peníze z dědictví po matce nebyl nucen vynaložit na úhradu dluhu, tak by je žalobce samozřejmě použil na zabezpečení své výživy a ostatních základních potřeb. Nicméně mezi žalobcem a panem P. byla platná smlouva o půjčce a tuto žalobce z jejího titulu ctil a primární povinností dlužníka podle občanského zákoníku je jeho povinnost splnit závazek řádně a včas. Žalobce jednal tedy podle platného zákona a rozhodnutí přerovského magistrátu, jakož i Krajského úřadu Olomouckého kraje považuje za nesprávné a nezákonné.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření předeslal, že žalobce byl dlouhodobě zabezpečován dávkou pomoci v hmotné nouzi - příspěvek na živobytí. Usnesením Okresního soudu v Přerově nabyl žalobce po úmrtí své matky do výlučného vlastnictví (zejména): finanční hotovost (vkladní knížka se zůstatkem 16.125 Kč), nemovitost dle znaleckého posudku v hodnotě 485.120 Kč a dále dluhy v celkové výši 9.535 Kč. Dle uvedeného usnesení byl žalobce povinen uhradit odměnu notáře ve výši 8.684 Kč. Svědeckou výpověď prvoinstanční správní orgán zjistil, že uvedenou nemovitost žalobce prodal, kupující uhradil částku ve výši 1.000.000 Kč. Z této částky obdržel zprostředkovatel prodeje částku ve výši 80.000 Kč. Zbývajících 920.000 Kč bylo uschováno na depozitním účtu právnické kanceláře po dobu převodu vlastnických práv k domu. Na základě takto zjištěných skutečností prvoinstanční správní orgán oznámil žalobci zahájení správního řízení ve věci odejmutí příspěvku na živobytí, protože došlo ke změně celkových sociálních a majetkových poměrů. Po provedeném řízení byla dávka příspěvek na živobytí rozhodnutím odejmuta ode dne 1. 7. 2011. Žalobce namítal, že veškeré prostředky z dědictví využil výhradně k úhradě dluhu po své matce. Dle prvoinstančního správního orgánu z dědictvého řízení vyplynulo, že matka žalobce zanechala dluhy v celkové výši 9.535 Kč. Tyto dluhy se žalobce zavázal přijetím dědictví převzít na svou osobu a uhradit. V usnesení není zanesen žádný jiný dluh, tudíž není povinností žalobce platit jiné dluhy za svou matku. Prioritou osoby v hmotné nouzi je zabezpečení výživy, ostatních základních osobních potřeb a odůvodněných nákladů na bydlení. Na základě výše uvedeného prvoinstanční správní orgán nepovažoval žalobce za osobu v hmotné nouzi, jelikož získal dostatek finančních prostředků na zabezpečení všech nezbytných potřeb. Dle kupní smlouvy a jejích dodatků měla být část finančních prostředků zaslána na účet třetích osob k úhradě pohledávek zajištěných zástavními právy. Krajský úřad Olomouckého kraje měl za prokázané, že žalobce disponoval od měsíce června 2011, resp. července 2011, finanční částkou (minimálně 737.993 Kč, z toho částku 300.000 Kč obdržel v hotovosti a částka 437.993 Kč byla na pokyn žalobce poukázána věřiteli), která byla dostatečná k zabezpečení výživy, ostatních základních osobních potřeb, toto zajištění bylo možné po žalobci spravedlivě žádat. Krajský úřad Olomouckého kraje se ztotožnil se závěrem prvoinstančního správního orgánu odejmout příspěvek na živobytí s účinností ode dne 1. 7. 2011, a to v návaznosti na § 3 odst. 4 zákona pomoci v hmotné nouzi. Pomoc v hmotné nouzi, tj. prostředky ze státního rozpočtu, je určena k zajištění odůvodněných potřeb osob v nezbytném rozsahu, a to v situaci, kdy k zabezpečení těchto výdajů nepostačují příjmy osoby a osoba nemá možnost řešit situaci vlastními silami, využitím svého majetku nebo za pomoci rodiny. Dávky pomoci v hmotné nouzi nejsou určeny na úhradu dluhů, proto se k pohledávkám nepřihlíží, současně však Krajský úřad Olomouckého kraje dospěl k závěru, že za čistou hodnotu majetku, který žalobce nabyl v souvislosti s dědictvím po své matce, zejména pak prodeje rodinného domku, lze považovat až finanční prostředky po odečtení dluhů matky, které žalobce nabyl společně s tímto dědictvím, ale i částek, které byl povinen uhradit jakožto nástupce své matky v soudním řízení, které nebylo v době vypořádání dědictví ukončeno. Žalobce jako osoba v hmotné nouzi měl získané finanční prostředky (737.993 Kč) v první řadě využít na saturaci svých potřeb – živobytí, základních osobních potřeb, potřeb spojených s bydlením. Prostředky, kterými uhradil údajný dluh, považoval Krajský úřad Olomouckého kraje za finanční prostředky, které patřily žalobci, mohl s nimi disponovat. Dluh ve výši 2.000.000 Kč, který na sebe žalobce převzal, byl tedy jeho dluhem, nikoliv již dluhem jeho matky.

Krajský úřad Olomouckého kraje neuznal námitky žalobce uvedené v odvolání za důvodné. Nezjistil, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno věcně nepřislušným správním orgánem, neshledal pochybení uvedeného správního orgánu v aplikaci zákona o pomoci v hmotné nouzi či správního řádu. Krajský úřad Olomouckého kraje neshledal důvod pro zrušení rozhodnutí a zastavení řízení, pro zrušení rozhodnutí a vrácení věci k novému projednání ani pro změnu rozhodnutí a odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil. Žalobce v žalobě (s obtížně srozumitelným a uchopitelným obsahem) namítá zneužití a překročení správního uvážení. Žalovaný je toho názoru, že při rozhodování ve věci nedošlo k překročení mezí správního uvážení ve směru k posouzení nároku na dávku hmotné nouze příspěvek na živobytí ani jeho zneužití. Prvoinstanční správní orgán zjistil určité skutečnosti – žalobce získal prodejem zděděné nemovitosti finanční prostředky, které byl povinen přednostně použít na uspokojení svých potřeb tak, aby nebyl závislý na dávkách pomoci v hmotné nouzi. Tyto finanční prostředky však použil dle vlastního uvážení na úhradu údajných dluhů zemřelé matky, aniž by k tomu byl zavázán zákonem stanoveným způsobem. Správní orgán I. stupně byl povinen shromáždit podklady pro vydání rozhodnutí, mj. i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, tyto podklady hodnotit a přihlídnout ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V rozhodnutí pak musí mj. uvést i úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Dle názoru žalovaného žalobou napadené rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje tyto zákonem stanovené atributy splňuje. Žalobce dále namítl porušení vyjmenovaných ustanovení správního řádu. K tomu žalovaný uvedl, že Krajský úřad Olomouckého kraje postupoval v odvolacím řízení v souladu se základními zásadami činnosti správních orgánů. Krajský úřad Olomouckého kraje neporušil v řízení ani ostatní uvedená ustanovení správního řádu, neboť k projednání věci byl věcně místně příslušný, nebylo tedy třeba postupovat věc pro nepřislušnost ani požádat o provedení úkonů, nebyla podána námitka podjatosti ani podjatost nebyla zjištěna, úkony ve správním řízení prováděly oprávněné úřední osoby, jednáno bylo v českém jazyce. Dále bylo doručováno účastníku řízení na jím uvedenou adresu pro doručování do vlastních rukou, pokud tak bylo písemnost třeba doručit, nejedná se o právnickou osobu, nebylo třeba doručovat do ciziny, ani veřejnou vyhláškou či na úřední desce. Dále nebyla zjištěna procesní nezpůsobilost účastníka řízení, bylo tedy jednáno s ním, nebylo mu upřeno právo vyjádřit své stanovisko a navrhopvat důkazy, jeho podání bylo vyhodnoceno jako žádost o dávku pomoci v hmotné nouzi. V odvolacím řízení žalobce nenamítl propadnutí lhůty pro některý z jeho úkonů, aniž by současně takový úkon učinil, v řízení nebyla uložena pořádková pokuta ani nedošlo k vykázání z místa konání úkonu. Řízení neprobíhalo před kolegiálním orgánem, žalobce nebyl vyzván k podání vysvětlení a předmětem řízení nebylo řízení o určení právního vztahu. Dle názoru žalovaného tak Krajský úřad Olomouckého kraje neporušil žalobcem namítaná ustanovení správního řádu, neporušil ani ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi, podrobně se splněním podmínek pro poskytování dávky pomoci v hmotné nouzi příspěvek na živobytí zabýval, a to zejména zjištěním, zda se jedná o osobu, kterou lze považovat za osobu v hmotné nouzi. Žalovaný proto považuje za nedůvodný návrh žalobce na zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost, pro hrubé právní vady, nedodržení správních postupů a lhůt či pro zmatečnost. K namítané nicotnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle § 77 s. ř. se za nicotné považuje takové rozhodnutí, k jehož vydání nebyl správní orgán vůbec věcně příslušný. Nicotné je dále takové rozhodnutí, které trpí vadami, jež ho činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými

vadami, pro něž jej nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu. V tomto kontextu žalovaný k uvedeným námitkám konstatoval, že napadené rozhodnutí nemůže být pokládáno za nicotné, a to právě s ohledem na § 77 správního řádu, neboť Krajský úřad Olomouckého kraje i Magistrát města Přerova byly příslušnými k vydání tohoto rozhodnutí v rámci správního řízení ve věci dávky pomoci v hmotné nouzi a učinily všechny zákonem stanovené úkony v souladu se správním řádem a se zákonem o pomoci v hmotné nouzi. U námitek týkajících se porušení jednotlivých ustanovení občanského zákoníku ministerstvo neshledalo přímý vztah k projednávané věci ani logiku, dle které by mělo dojít k porušení v žalobě uvedených ustanovení občanského zákoníku. Částka uhrazená za účelem úhrady pohledávek zajištěných zástavními právy byla žalobci z celkové obdržené částky odečtena, stejně jako rozsudkem soudu určená částka po prohraném sporu matkou žalobce. Smlouva o dalších závazcích zůstavitelky nebyla předložena, a to ani v rámci projednávání dědictví, dluh vůči V. P. uznal žalobce, nikoliv zemřelá, resp. tato skutečnost nebyla žalobcem prokázána.

[5] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 30. 11. 2011.

[6] Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce byl ode dne 23. 5. 2011 příjemcem příspěvku na živobytí. Podle kupní smlouvy ze dne 25. 5. 2011 žalobce prodal nemovitosti zděděné po své matce za kupní cenu 1.000.000 Kč, ze které měl obdržet v hotovosti od sepisujícího advokáta částky 300.000 Kč, 230.553 Kč a 300.000 Kč.

[7] Podle uznání dluhu ze dne 12. 1. 2009 uznal žalobce, co do důvodu a výše svoji dluh vůči V. P. ve výši 2.000.000 Kč z titulu nevrácení půjčky poskytnuté 9. 5. 2005. Podpisy věřitele dlužníka a uznání dluhu byly ověřeny notářem dne 13. 1. 2009. Uznání je ve správním spise založeno v kopii.

[8] Ve správním spise jsou založeny kopie provedených platebních příkazů o převodu částky 110.560 Kč dne 16. 6. 2011 a částky 437.993 Kč dne 15. 7. 2011. Podle dodatku č. 2 ke kupní smlouvě o převodu nemovitosti měla být částka 437.993 Kč zaplacená na žalobcem určený účet a částka 110.560 Kč na jiný žalobcem určený účet, v tomto případě u Komerční banky. Ustanovení o úhradě 300.000 Kč žalobci v hotovosti zůstalo nedotčeno.

[9] Na výzvu správního orgánu prvního stupně k doložení dokladu totožnosti a dokladu o převzetí finančních prostředků za prodej domu žalobce písemně sdělil, že zatím od advokáta obdržel částku 300.000 Kč a že to blíže vysvětlí do protokolu na vyzvání.

[10] K výzvě správního orgánu I. stupně advokát sepisující kupní smlouvu sdělil, že z důvodu povinné mlčenlivosti nemůže požadované informace poskytnout.

[11] Svědek JUDr. P. D. doložil a vypověděl, že z účtu advokáta sepisujícího kupní smlouvu obdržel částku 110.560 Kč jako náhradu nákladů řízení,

kteřou měl žalobce svědku uhradit na základě rozsudku Okresního soudu v Přerově, č. j. 13 C 30/2008–277, ve sporu o určení práva společné štítové zdi.

[12] Svědek V. P. ve správním řízení vypověděl, že částku 2.000.000 Kč na zakoupení bytu si od něj zapůjčila zesnulá matka žalobce. Svědek V. P. potvrdil, že od žalobce obdržel částku 437.993 Kč a doložil to převodním platebním příkazem a dále potvrdil, že od žalobce obdržel částku 300.000 Kč osobně do svých rukou, to může dosvědčit JUDr. V. Š. (advokát sepisující kupní smlouvu).

[13] Svědek D. T., zprostředkovatel prodeje nemovitostí, ve své výpovědi uvedl, že koupil od žalobce rodinný dům za 1.000.000 Kč, přičemž provize za zprostředkování činila 80.000 Kč a zbývajících suma 920.000 Kč zůstala v depozitáři advokáta sepisujícího kupní smlouvu. Z posledně uvedené částky došlo k uhrazení zástav, které měl žalobce (finanční úřad a dále svědek již neví). Svědek dále uvedl, že z částky 920.000 Kč byla žalobci vyplacena záloha, neví přesně, 200.000 Kč nebo 300.000 Kč, kterou si nechal od advokáta zaslat na nějaký účet. K prodeji nebyl vyhotovován znalecký posudek.

[14] Dne 10. 10. 2011 bylo vydáno správním orgánem I. stupně rozhodnutí o odnětí dávky příspěvek na živobytí od 1. 7. 2011. Podle odůvodnění tohoto rozhodnutí žalobce v dědickém řízení získal rodinný dům po své matce, ten odprodal, o čemž byla doložena 1. 6. 2011 kupní smlouva uzavřená mezi žalobcem a panem D. T., ve které bylo přesně zaneseno kdy a jakým způsobem bude provedeno finanční vyrovnání. Součástí kupní smlouvy i smlouva o úschově kupní ceny ve výši 920.000 Kč na depozitní účet advokáta. Podle písemného sdělení žalobce ze dne 27. 6. 2011 žalobce potvrdil vyplacení částky 300.000 Kč z účtu advokáta. Dále bylo zjištěno, že na účet JUDr. D. byla vyplacena částka 110.560 Kč a dále byla vyplacena částka 437.993 Kč na neoznačený účet. Dalším podkladem rozhodnutím bylo uznání dluhu 2.000.000 Kč vůči panu V. P. žalobcem dne 12. 1. 2009. Správní orgán zahájil řízení z moci úřední z důvodu změny celkových sociálních a majetkových poměrů. V rámci vyjádření k podkladům žalobce nerozporoval svědecké výpovědi a dále uvedl, že veškeré finanční prostředky získané po zesnulé matce byly použity k umoření výlučně dluhů, půjček a závazků matky. Advokát sepisující kupní smlouvu na převod nemovitostí z důvodu povinnosti mlčenlivosti odmítl podat sdělení na vznesené dotazy. Dne 17. 12. 2011 žalobce doložil usnesení o projednaném dědictví po své matce, které nabylo právní moci 9. 12. 2010. Z něj je zřejmé, že jako jediný pozůstalý nabyt veškerý majetek po své matce do svého vlastnictví. Notářkou byla vyčíslena cena dědictví ve výši 491.910 Kč. V rámci vyčíslení dědictví notářka vycházela z žalobcových informací, že majetek zemřelé tvořil rodinný dům, vkladní knížka apod., žalobce potvrdil odpovědnost za dluhy dědictví, které byly vyčísleny ve výši 9.535 Kč. Z žalobcem doloženého listinného důkazu o uznání dluhu z 12. 1. 2009 je zřejmé, že jako dlužník co do důvodu a výše uznal dluh v celkové výši 2.000.000 Kč a zavázal se tento dluh splatit nejpozději do 30. 11. 2010. Žalobce prohlásil, že panu V. P. tuto částku dluží z titulu nevrácení půjčky poskytnuté žalobci dne 9. 5. 2005 na základě smlouvy o půjčce na koupi bytu. Z provedeného dokazování správní orgán I. stupně zjistil uzavření kupní smlouvy na nemovitosti za cenu 1.000.000 Kč. Z toho provize za zprostředkování prodeje činila 80.000 Kč, z prodeje rodinného domu získal žalobce 920.000 Kč. Tato částka byla složena na depozitní účet advokáta. Na základě dodatku kupní smlouvy č. 1 a č. 2 došlo ke změně způsobu výplaty kupní ceny. Na základě žádosti žalobce byla částka 437.993

Kč vyplacená na účet V. P., který toto ve své svědecké výpovědi potvrdil. Z provedeného součtu plyne, že z kupní ceny zbývá částka 27.600 Kč, ke které nebyly doloženy žádné doklady o jejím využití. Správní orgán dospěl k závěru, že se jedná o odměnu advokáta sepisujícího smlouvu o převodu nemovitosti za poskytnuté služby. Ze svědecké výpovědi V. P. vyplynulo, že částku 300.000 Kč, kterou žalobce osobně převzal od advokáta, žalobce V. P. vyplatil. Žalobce správnímu orgánu uvedl, že veškeré prostředky z dědictví využil výhradně k úhradě dluhů po své matce. Z dědictvého řízení vyplynulo, že matka žalobce po své smrti zanechala dluhy v celkové výši 9.535 Kč. Tyto dluhy se žalobce zavázal přijmutím dědictví převzít na svou osobu a uhradit. V usnesení o dědictví není zanesen žádný jiný dluh, tudíž není povinností žalobce mimo již zmíněné pohledávky platit jiné dluhy. Správní orgán I. stupně uvedl, že pokud připustíme, že matka žalobce byla dlužníkem vůči panu P., měl pan P. tento svůj nárok uplatňovat v dědictví. Panu P. měl žalobce vyplatit celkovou částku 737.993 Kč na úhradu dluhů, který vznikl matce žalobce ve výši 2.000.000 Kč. Svědeckou výpověď pana P. správní orgán nepovažoval za relevantní. Protože byl jako svědek informován o svých povinnostech a v dostatečném předstihu informován o nutnosti doložit smlouvu o půjčce na koupi bytu ze dne 9. 5. 2005, takto neučinil a smlouvu nedoložil. Z dokladu o uznání dluhu sepsaného 12. 1. 2009 se žalobce zavázal uhradit dluh panu P.. Z dokladu je zcela zřejmé, že finanční prostředky byly zapůjčeny žalobci, a nikoliv jeho matce. Získané finanční prostředky nebyly využity na bydlení pro žalobce, například na zakoupení bytu a podobně. Prioritou osoby v hmotné nouzi je zabezpečení výživy, ostatních základních osobních potřeb a odůvodněných nákladů na bydlení. Podle § 3 odst. 4 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, může orgán pomoci v hmotné nouzi v odůvodněných případech určit, že osobou v hmotné nouzi není osoba, jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že jí mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb a toto zajištění lze na ní spravedlivě žádat. Za majetkové poměry lze považovat i finanční prostředky z prodeje rodinného domu. Na základě uvedeného ustanovení správní orgán již žalobce nepovažoval za osobu v hmotné nouzi, jelikož získal dostatek finančních prostředků na zabezpečení všech nezbytných potřeb.

[15] Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval skutkový stav zjištěný z usnesení soudu o dědictví a z kupní smlouvy, včetně jejích dodatků, a dále ze svědeckých výpovědí a uznání dluhu. Žalovaný uvedl, že ze spisové dokumentace má za prokázané, že žalobce disponoval od měsíce června 2011, resp. července 2011, finanční částkou minimálně 737.993 Kč; z toho částku 300.000 Kč obdržel v hotovosti dne 17. 6. 2011 a částka 437.993 Kč byla na pokyn žalobce poukázána panu Pokludovi dne 15. 7. 2011. Tato finanční částka byla ve smyslu § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi dostačující k tomu, aby i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručila zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb žalobce a toto zajištění bylo možné po žalobci spravedlivě žádat. Žalovaný se ztotožnil se závěrem prvoinstančního správního orgánu odejmout žalobci příspěvek na živobytí s účinností ode dne 1. 7. 2011, a to v kontextu § 3 odst. 4 zákona pomoci v hmotné nouzi. Pomoc v hmotné nouzi, prostředky ze státního rozpočtu, jsou určeny k zajištění odůvodněných potřeb osob v nezbytném rozsahu, a to v situaci, kdy na zabezpečení těchto výdajů nepostačují příjmy osoby a osoba nemá možnost řešit situaci vlastními silami, využitím svého majetku či za pomoci rodiny. Dávky pomoci v hmotné nouzi nejsou určeny na úhradu dluhů, proto se k pohledávkám nepřihlíží, současně však odvolací správní orgán

dospěl k závěru, že za čistou hodnotu majetku, který žalobce nabyt v souvislosti s dědictvím po své matce, zejména pak prodejem rodinného domu, lze považovat až finanční prostředky po odečtení dluhů matky, které jmenovaný nabyt společně s tímto dědictvím. A to jak dluhů, které jsou uvedeny v usnesení o dědictví, tak dle žalovaného i částek, které byl žalobce povinen uhradit jakožto nástupce své matky v soudním řízení, které nebylo v době vypořádání dědictví ukončeno (částky uhrazené JUDr. D. – celkem 110.560 Kč). Částku, kterou žalobce uhradil V. P. (celkem 737.993 Kč), považuje orgán pomoci v hmotné nouzi za finanční prostředky, které patřily žalobci, mohl s nimi svobodně disponovat, a to s tím, že je mohl a měl přednostně využít k zabezpečení svých základních potřeb. Dluh 2.000.000 Kč, na jehož úhradu byla výše uvedená částka použita, na sebe převzal v roce 2009 žalobce, byl tedy jeho dluhem, nikoliv již dluhem matky. Žalovaný byl názoru, že není smyslem pomoci v hmotné nouzi, resp. nelze připustit, že z veřejných prostředků (prostředků státního rozpočtu) budou zajišťovány potřeby osoby, která získá prodejem nemovitostí finance, z nichž uhradí pohledávku. Zejména pak v situaci, kdy pohledávka občana vznikla, resp. ji na sebe převzal v době, kdy neměl prostředky pro její uhrazení (a to ani v časovém horizontu, který je v dokumentu o uznání dluhu uveden), přičemž nemohl předpokládat, že získá prostředky k úhradě dluhu. Žalobce jako osoba v hmotné nouzi měl získané finanční prostředky (737.993 Kč) v první řadě využít na saturaci svých potřeb – živobytí, základních osobních potřeb, potřeb spojených s bydlením. K námitkám žalobce žalovaný uvedl, že neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí a ve vztahu k němu k porušení žalobcem uváděných ani jiných ustanovení správního řádu ani zákona o pomoci v hmotné nouzi, resp. zásad logiky práva, teleologického výkladu právních předpisů a podobně ani nesprávnost odvoláním napadeného rozhodnutí a je přesvědčen, že nebyla dotčena práva žalobce ani třetích osob (svědků). Žalovaný nezjistil, že by napadené rozhodnutí bylo vydáno věcně nepřislušným správním orgánem, neshledal pochybení uvedeného orgánu pomoci v hmotné nouzi, na základě kterého by bylo možno aplikovat ust. § 77 odst. 1 a 3 a § 78 s. ř. Žalovaný dodal, že vyjádření se k případné nicotnosti, resp. k jejímu vyslovení z důvodu definovaných v § 77 odst. 2 s. ř., je kompetentní soud. K žalobcem namítanému porušení § 64 s. ř., kterému žalovaný přisvědčuje, lze uvést, že toto nemělo vliv na věcnou správnost ani zákonnost napadeného rozhodnutí a bylo řešeno v samostatném odvolacím řízení uvedeném výše. V této souvislosti žalobce zmiňuje i porušení § 71 s. ř. – nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí ve věci. K tomu žalovaný uvedl, že usnesení o přerušení řízení sice bylo odvolacím správním orgánem zrušeno a řízení o přerušení zastaveno, tato skutečnost ale neměla vliv na věcnou správnost zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný dále uvedl, že žalobcem doloženou smlouvu o půjčce 50.000 Kč ze dne 18. 7. 2011 vzal na vědomí, nejedná se však o skutečnost rozhodnou pro posouzení nároku na příspěvek na živobytí, a proto k ní nepřihlédl. Žalovaný přisvědčil námitce žalobce stran posuzování důvěryhodnosti svědecké výpovědi V. P., které orgánu pomoci v hmotné nouzi nepřisluší, tato skutečnost však nemá vliv na rozhodnutí ve věci samé, neboť s ohledem na výše uvedené nepovažuje žalovaný skutečnosti svědeckou výpověď zjištěné za skutečnosti rozhodné pro posouzení dané věci.

[16] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[17] Podle § 3 odst. 4 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, *orgán pomoci v hmotné nouzi*

může v odůvodněných případech určit, že osobou v hmotné nouzi není osoba, jejíž celkové sociální a majetkové poměry jsou takové, že jí mohou i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručit dostatečné zajištění její výživy a ostatních základních osobních potřeb a toto zajištění lze na ní spravedlivě žádat.

[18] Podle § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi pro účely tohoto zákona se celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze, do kterého se osoba dostala. Při posuzování celkových sociálních poměrů příslušný orgán pomoci v hmotné nouzi posuzuje také využívání jiného než vlastního majetku, které umožňují zpravidla osoby blízké.

[19] Podle § 15 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi pro účely tohoto zákona se celkovými majetkovými poměry rozumí hodnota movitého a nemovitého majetku vycházející z jeho zjištěné ceny, kterého lze využít ihned, popřípadě po určité době, pro zvýšení příjmu, a to jak krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze, tak dlouhodobě, pokud nelze využít jiné možnosti. Z movitého a nemovitého majetku, uvedeného ve větě první, je vyloučen majetek, jehož prodej nebo jeho jiné využití nelze po osobě vyžadovat. Pokud jde podle poměrů osoby o běžný nemovitý nebo movitý majetek, jehož hodnota je zjevně nízká nebo naopak tak vysoká, že nelze mít pochyby o tom, že majetkové poměry nebrání přiznání dávky nebo naopak jsou na překážku přiznání dávky, nemusí být jeho cena podle zvláštního právního předpisu zjišťována.

[20] Soud se ztotožnil se správními orgány v tom, že žalobce měl k dispozici na základě kupní smlouvy na nemovitost zděděnou po své zesnulé matce částku nejméně 737.993 Kč a z toho částku 300.000 Kč obdržel v hotovosti dne 17. 6. 2011 a částka 437.993 Kč byla na pokyn žalobce poukázána panu Pokludovi dne 15. 7. 2011. Soud souhlasí se správními orgány v tom, že tato finanční částka byla v souladu s § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi dostačující k tomu, aby i po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení zaručila zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb žalobce a toto zajištění bylo možné po žalobci spravedlivě žádat, což vedlo následně k odnětí příspěvku na živobytí. Soud přitakává správním orgánům v tom, že pomoc v hmotné nouzi, tj. prostředky ze státního rozpočtu jsou určeny k zajištění odůvodněných potřeb osob v nezbytném rozsahu, a to v situaci, kdy na zabezpečení těchto výdajů nepostačují příjmy osoby a osoba nemá možnost řešit situaci vlastními silami, využitím svého majetku či za pomoci rodiny. Žalobní námitka o nesprávné aplikaci § 3 odst. 4 zákona o pomoci v hmotné nouzi tak podle soudu není důvodná, naopak správní orgány na zjištěný skutkový stav vybraly správně příslušnou právní normu a tu správně aplikovaly. Přitom správní orgány neurčité právní pojmy „celkové sociální a majetkové poměry“, „dostatečné zajištění ... výživy a ostatních základních osobních potřeb“ a „zajištění lze na ní spravedlivě žádat“ vyložily v dané situaci správně, v souladu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, jeho účelem a principy správního řádu. Přitom správní orgány nepřekročily meze správního uvážení ani jej nezneužily.

[21] Soud souhlasí se správními orgány v tom, že prostředky ve vlastnictví má osoba v hmotné nouzi použít přednostně na úhradu svých základních potřeb, včetně výživy, a nikoliv k úhradě dluhů. Ačkoli platí obecná právní zásada, že smlouvy se mají dodržovat (*pacta sunt servanda*) a potažmo dluhy platit, je nepochybné a jednoznačné, že přednostně každý hradí své základní potřeby a výživu. Tuto

argumentaci lze posílit odkazem na to, že i v exekuci existují instituty, které zamezují tomu, aby dlužník (povinný) zůstal úplně bez prostředků. Především lze poukázat na to, že při srážkách ze mzdy a obdobných příjmů - srov. nařízení vlády č. 63/1998 Sb., o způsobu výpočtu základní částky, která nesmí být sražena povinnému z měsíční mzdy při výkonu rozhodnutí, a o stanovení částky, nad kterou je mzda postižitelná srážkami bez omezení (nařízení o nezabavitelných částkách) – při srážkách z příjmů nelze srazit příjem celý s ohledem na zabezpečení základních životních potřeb dlužníka. Obdobně je omezena exekuce [§ 304a, § 304b, § 322 odst. 2 písm. d) zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů]. Nelze odhlédnout od toho, že dluh žalobce nebyl (alespoň podle spisového materiálu) nijak zajištěn, tudíž žalobce nebyl nijak a ničím nucen ihned z obdržené kupní ceny veškeré vyplacené částky uhradit.

[22] Na okraj k argumentu správních orgánů, že žalobce neodpovídá za dluhy své zesnulé matky, které nejsou uvedeny v usnesení o dědictví, soud konstatuje, že podle § 470 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, *dědic odpovídá do výše ceny nabytého dědictví za přiměřené náklady spojené s pohřbem zůstavitele a za zůstavitelovy dluhy, které na něj přešly zůstavitelovou smrtí*. Z uvedeného vyplývá, a není v rozporu s žádným ustanovením jiného nebo téhož zákona, že dědic odpovídá za dluhy, které nemusí být v usnesení o dědictví uvedeny, odpovědnost za zděděné dluhy není vázána na jejich zahrnutí v uvedeném usnesení. Tato otázka je ovšem v souzené věci bezpředmětná, neboť se podle zjištění správních orgánů jednalo o dluhy, které se v době prodeje nemovitosti a již i předtím, vázaly na osobu žalobce a nikoliv jeho matky.

[23] Soud neshledal důvodnou žalobní námitku o porušení základních zásad činnosti správních orgánů podle § 2 - § 8 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, m ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Po přezkoumání napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení soud shledal, že vydaná rozhodnutí i řízení jsou v souladu a nejsou v rozporu se zákony i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, správní orgány uplatnily svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena. Správní orgány šetřily práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýkala, a zasahovala do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Správní orgány dospěly k řešení, které bylo v souladu s veřejným zájmem a odpovídalo okolnostem daného případu. Podle praxe zjedšího soudu souzená věc byla rozhodnuta shodně či obdobně jako skutkově shodné nebo podobné případy, nevznikaly tudíž nedůvodné rozdíly. Správní orgány zjistily stav věci, o němž nebyly důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. V přezkoumávaných řízeních soud nezjistil podjatost, nevstřícnost vůči žalobci či nezdvořilé chování. Žalobci správní orgány v souvislosti se svými úkony poskytly přiměřené poučení o jeho právech a povinnostech. Správní orgány s dostatečným předstihem uvědomily dotčené osoby o úkonech, které činily. Správní orgány umožnily dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. V souzené věci nenastala situace, kdy by byly správní orgány povinny přistoupit ke smírnému odstranění rozporů, které bránily řádnému projednání a rozhodnutí dané věci. Souzená věc byla vyřizována bez zbytečných průtahů. Správní orgány postupovaly tak, aby nikomu nevznikaly zbytečné náklady, a dotčené osoby co možná nejméně

zatěžovaly. Podklady od dotčené osoby vyžadovaly jen tehdy, stanoví-li tak právní předpis. Dotčené osoby měly při uplatňování svých procesních práv rovné postavení. Správní orgány postupovaly vůči dotčeným osobám nestranně a vyžadovaly od všech dotčených osob plnění jejich procesních povinností rovnou měrou. Správní orgány dbaly vzájemného souladu všech postupů, které probíhaly současně a souvisely s těmiž právy nebo povinnostmi dotčené osoby. Správní orgány vzájemně spolupracovaly v zájmu dobré správy (zde šlo především o dožádání a postoupení odvolání).

[24] V souzené věci rozhodoval vždy v souladu s § 10 a § 11 správního řádu věcně a místně příslušný správní orgán. Dožádání o výslech svědka V. P. proběhlo v souladu s § 13 správního řádu.

[25] K námitce porušení § 14 správního řádu sou konstatuje, že tato není důvodná. O námitce podjatosti, kterou vznesl žalobce ve správním řízení, řádně rozhodl správní orgán I. (usnesení ze dne 19. 9. 2011, č. j. HN/129395/2011) a k odvolání žalobce i správní orgán II. stupně (rozhodnutí ze dne 26. 10. 2011, č. j. KUOK 118371/2011) a soud se se závěry správních orgánů v těchto rozhodnutích ztotožnil. Samotný obsah námítky svědčí spíše o nespokojenosti žalobce se způsobem vedení řízení, tudíž nešlo o námitku pouze a výslovně proti Bc. I. K., ale spíš o věcný protest, jenž byl vyvrácen argumenty v citovaných rozhodnutích o vyloučení a žalobou napadených rozhodnutích.

[26] Jinak nikdo z úředních osob nebyl vyloučen, ostatně jinou konkrétní námitku podjatosti žalobce nevznesl ve správním ani v soudním řízení správním, proto nedošlo ani k porušení § 14 správního řádu.

[27] Řízení bylo vedeno v souladu s § 15 správního řádu, jednacím jazykem byla podle § 16 správního řádu čeština. Slovensky žalobce nejednal ani v řízení nebyly předloženy cizojazyčné písemnosti. V řízení nevystala otázka hluchoněmosti žalobce či to, že by byl neslyšící. I svědci jednali v českém jazyce.

[28] V řízení nebyla žádná sporná otázka týkající se doručování a doručování proběhlo podle § 19 - § 26 správního řádu. Stejně tak nevznikly žádné pochybnosti ani sporné otázky o způsobilosti účastníků řízení, dotčených osob, ani o jejich zástupcích. I námitka porušení § 27 - § 35 správního řádu a § 7 - § 24 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, je nedůvodná.

[29] Lichá je i námitka o porušení ustanovení o úkonech účastníků a podání (§ 36 a § 37 správního řádu), ostatně ji žalobce nijak nekonkretizoval.

[30] Porušen nebyl ani § 40 správního řádu o počítání času, jmenovitě žalobce k této námitce ničeho neuvádí a soud žádné pochybení nezjistil.

[31] Pořádková pokuta nebyla žalobci uložena, nelze proto ani hovořit o porušení § 62 správního řádu. Nedošlo ani k vykázání z místa úkonu, ani k němu nebyl důvod, proto je nedůvodná námitka o porušení § 63 správního řádu.

[32] Námitka o porušení § 134 se mívá s přezkoumávaným řízením, uvedené ustanovení pojednává o řízení před kolegiálním orgánem, k čemuž v přezkoumávaném řízení vůbec nedošlo.

[33] K vysvětlení podle § 137 správního řádu nebyl žalobce ani nikdo jiný správními orgány vyzýván, námitka porušení tohoto ustanovení je lichá.

[34] Přezkoumávané řízení se netýkalo určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 a 2 správního řádu, tato námitka se rovněž mívá s přezkoumávanou věcí a je nedůvodná.

[35] V přezkoumávaném řízení nebylo zjištěno porušení § 41 až § 53 občanského zákoníku – nebyla sporná platnost úkonu, nejednalo se o odporovatelnost právních úkonů, nebyla porušena ustanovení § 43 a násl., občanského zákoníku o smlouvách, v souzené věci nešlo o spotřebitelskou smlouvu. Nebyla porušena ani ustanovení § 488 až § 534 občanského zákoníku o závazcích, odpovědnosti za vady, společných právech a závazcích, o změně v obsahu závazků nebo osobě věřitele či dlužníka. Nedošlo ani k porušení § 167 občanského zákoníku – v řízení nebyly zjištěny zástavní právo, poddlužnický vztah, podzástavní právo ani zadržovací právo, sám žalobce je nezmiňoval, nebyly zjištěny ani z výpovědí svědků a z listin ve správním a soudním spise.

[36] Soud neshledal nesprávné posouzení věci správními orgány z občanskoprávního hlediska v návaznosti na správní řízení, s výjimkou uvedenou výše (ohledně odpovědnosti za závazky nabyté dědictvím). Jak již soud konstatoval výše, úhrada závazku žalobce (ať ho přijal sám, převzal anebo na něj přešel úmrtím jeho zesnulé matky) neměla přednost před úhradou nákladů na jeho živobytí a základní potřeby. Tyto námitky rovněž nejsou důvodné.

[37] Soud nezjistil v přezkoumávaných rozhodnutích a řízeních žalobcem namítané porušení jiných ustanovení o postupech ve správním řízení a lhůt (zejména podle správního řádu a zákona o pomoci v hmotné nouzi), ani rozpor s občanským soudním řádem, Listinou základních práv a svobod a Evropskou úmluvou o lidských právech, ostatně žalobce ani nepojmenovává konkrétním ustanovením či slovním popisem, čeho by se takové porušení mělo týkat.

[38] K námitce žalobce, že po úhradě dluhů svých a matky (resp. původně matky) neměl žádné prostředky, soud odkazuje na již uvedené shora – přednost před placením dluhů má úhrada základních životních potřeb. Nutno taktéž dodat, že žalobce nemusel po své matce dluhy dobrovolně přebírat. Avšak ani stav po jejich převzetí nemá vliv na uvedenou argumentaci. Přesto hospodaření žalobce, případně jeho matky (bez i v souvislosti s opatrovnictvím žalobce), vyvolává otázky, proč uvrhlo nejméně žalobce do stavu hmotné nouze; zodpovězení této otázky je však akademickou otázkou a jde nad rámec souzené věci a věcně zcela se souzenou věcí nesouvisí. Pokud žalobce hovoří o pochybení stavebního úřadu a jednalo by se skutečně o škodu, je třeba, aby se tímto zabýval ve zcela jiném řízení. K námitkám žalobce, na co použil zapůjčené peníze, nemá opět souvislost s přezkoumávaným řízením a správními orgány a soudem uvedenou klíčovou argumentací v souzené věci. Za své vlastní hospodaření musí nést každý osobní odpovědnost a nemůže ji přenést na stát ani nikoho jiného, pokud jiná osoba dobrovolně nějaké závazky

nepřevezme, věřitel nepromine části dluhu nebo dluh celý (o což si musí dlužník u něj minimálně požádat). Námitka žalobce, že dodržel jeden zákon (plnění závazku), což mu bylo na újmu podle jiného zákona (o pomoci v hmotné nouzi), je nepřítapná s ohledem na již vyřčené. Skutečnost, že v pozdější době žalobce byl uznán osobou v hmotné nouzi, nemá na souzenou věc vliv, tento fakt není v souzené věci relevantní jednak s ohledem na charakter dávky a období vymezené žádostí a správním řízením, jednak vzhledem k § 75 odst. 1 s. ř. s., podle kterého *při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*. Jinými slovy, soud je při přezkoumávání napadeného rozhodnutí limitován datem 30. 11. 2011.

[39] Podle § 77 odst. 2 správního řádu *nicotné je dále rozhodnutí, které trpí vadami, jež je činí zjevně vnitřně rozporným nebo právně či fakticky neuskutečnitelným, anebo jinými vadami, pro něž je nelze vůbec považovat za rozhodnutí správního orgánu*. Nicotnost z těchto důvodů vyslovuje soud podle soudního řádu správního. Soud v souzené věci nezjistil v napadeném rozhodnutí rozpory, naopak jej shledal vnitřně konzistentním, argumentace na sebe logicky navazuje a rozhodnutí je přesvědčivé. V rozhodnutí nejsou ukládány žádné povinnosti ani přiznávána práva, které by byly právně či fakticky neuskutečnitelné. V rozhodnutí nejsou ani žádné jiné vady, pro které by bylo možno toto rozhodnutí považovat za nicotné. Nicotnost je natolik intenzivní vadou rozhodnutí, pro kterou správní akt za rozhodnutí vůbec nelze považovat - srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 6 A 76/2001-96 nebo ze dne 29. 7. 2009, č. j. 3 As 1/2009-171, č. 2475/2012 Sb. NSS (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu zde uvedené lze nalézt na www.nssoud.cz).

[40] Závěrem soud konstatuje, že s obecnými nezdůvodněnými námitkami se mohl vypořádat pouze v obecné rovině při nezjištění konkrétních porušení vyjmenovaných ustanovení citovaných zákonů.

[41] Podle § 78 odst. 1 věty druhé s. ř. s. *pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil*. Jinými slovy, správní uvážení soud nepřezkoumává, pokud nezjistí vybočení z jeho mezí či jeho zneužití, libovůli. Správní orgány svůj postup řádně a vyčerpávajícím způsobem v souzené věci odůvodnily, své úvahy dostatečně popsaly a soud shledal, že byly v souladu se zásadami správního řízení, přijaté závěry pak byly přiměřené. Mezemi správního uvážení jsou především právní řád samotný, pravomoc a působnost správních orgánů, principy správního řízení, veřejný zájem, účel a cíl správního řízení (srov. S. S.: *Správní uvážení. Základní charakteristika a souvislosti pojmu*. Masarykova univerzita Brno, 2004). Správní orgány tak správní uvážení (zejména o zvolení procesních úkonů, zejména volbě důkazů) použily v souladu se zákonem, včetně zásad správního řízení i obecně uznávaných právních zásad, včetně ústavních a těch, které vyplývají z právní teorie i evropského a mezinárodního práva.

[42] V souzené věci soud přezkoumával výklad neurčitých právních pojmů, jak bylo uvedeno výše. Soud poznamenává, že interpretaci neurčitých právních pojmů se soudy věnují stejně jako výkladu jiných právních pojmů v zákoně aplikovaném správním úřadem (srov. názory právní teorie in Sládeček, V. *Obecné správní právo*. 2. vydání, Praha : ASPI – Wolters Kluwer, 2009, str. 144 -146 a tam citovanou

judikaturu). Soudní přezkum správního uvážení a neurčitých právních pojmů se tak liší.

[43] Z výše uvedených důvodů krajský soud žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[44] Náklady řízení účastníkům přiznány nebyly, neboť žalobce v tomto řízení nebyl úspěšný a žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.).

[45] Ustanovenému zástupci žalobce byla přiznána podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování, spočívající v odměně za tři úkony právní služby podle § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v částce 2 x 500 Kč (podle znění § 9 odst. 2 citované vyhlášky účinného do 31. 12. 2012) a 1 x 1.000 Kč (podle znění § 9 odst. 2 citované vyhlášky účinného od 1. 1. 2013) a režijní paušál podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 3 x 300 Kč. Náhrada za ztrátu času činí 200 Kč. Náhrada za cestovní výdaje vychází z ujetých 48 km při průměrné spotřebě 6,5 l/100 km dle normy ES 94/12 (dle TP) a ceně benzínu 95 dle vyhlášky č. 472/2012 Sb. 36,10 l, sazba za km činí 5,97 Kč ($6,5 \times 36,10 = 234,65 / 100 = 2,37 + 3,60$) a celková náhrada za cestovné 287 Kč ($48 \times 5,97$). Podle § 35 odst. 8 s. ř. s. náleží k nároku ustanoveného advokáta vůči státu daň z přidané hodnoty, tzn. 21 % z částky 3.387 Kč, tj. 711 Kč, celkem 4.098 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 27. 11. 2013

Za správnost vyhotovení:
Martina Vrablicova

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně